

Amos - Comentarii Jean Koechlin

Amos 1:1-15

Pentru a nega inspiratia Bibliei, necredinciosii fac mare caz de numarul si de diversitatea oamenilor care au scris-o. Tocmai aceasta inasa este ceea ce i-o confirma. Perfecta concordanta a marturiilor a patruzeci de scriitori, intinzandu-se pe o perioada de o mie cinci sute de ani, este un miracol incontestabil. Pentru a pregati executia unei lucrari de arta, un constructor se va folosi de o multime de ingineri, de desenatori, de tehnicieni..., fiecare unindu-si aptitudinile si dezvaluind meticulozitati proprii. Aceasta inasa nu va impiedica lucrarea sa fie conceputa de el, condusa dupa planul sau; va purta numele lui. Slujitorii de care S-a folosit Dumnezeu pentru a-Si redacta Cuvantul sunt diferiti. Daniel era mai-mare peste capetenii, Ieremia si Ezechiel, preoti, Amos, el este un simplu pastor (v. 1). Chemarea divina inasa l-a situat printre acei „oameni sfinti ai lui Dumnezeu“ care „au vorbit sub puterea Duhului Sfant“ (cap. 7.14,15; 2 Petru 1.21). Cartea lui nu poate decat sa confirme armonia perfecta dintre toate partile Scripturilor. Amos incepe acolo unde ne lasa sfarsitul profetiei lui Ioel (comp. v. 2 cu Ioel 3.16). Ioel a vorbit despre natiuni in ansamblul lor. Amos le aminteste pe rand, Siria, Filistia, Tir, Edom, Amon (de asemenea Moab, in cap. 2), afirmand astfel ca fiecare dintre aceste popoare a intrecut cu mult masura prin pacatele sale.

Amos 2:1-16

Odata cu Moab, lista nelegiuitilor nu este nicidecum inchisa. Iuda si Israel isi au locul printre popoarele vinovate! Si inca pacatul lui Israel il intrece pe cel al tuturor vecinilor sai. Acestia din urma isi exercitasera rautatea numai impotriva vrajmasilor lor, pe cand in Israel cei puternici ii zdrobisera pe slabi, ii intinasera pe nazirei, inchisesera gurile profetilor (v. 12). „Au vandut pe cel drept pentru argint si pe cel nevoias pentru o pereche de incaltaminte“ (v. 6 si 8.6); au calcat in picioare pe sarac, au asuprit pe cel drept si au abatut dreptul celor nevoiasi (cap. 5.11,12). Ne gandim la Domnul Isus, atat de des numit „Cel Drept“ (de exemplu in Fapte 22.14) sau „Cel Sarac“ (Psalmul 40.17; 41.1). El n-a incetat sa fie asuprit, lovit, inainte de a fi tradat, vandut si, in cele din urma, dat la moarte (Iacov 2.6 si 5.6). Ca pentru a sublinia din nou crimele poporului Sau, Domnul le aminteste de minunile Sale de odinioara facute pentru Israel. I-a nimicit pe vrajmasii lor gigantici (v. 9); I-a eliberat din Egipt si I-a calauzit in traversarea pustiei (v. 10). Ce fapte de putere si de dragoste sunt acestea si cum evoca ele lucrarea mantuitoare facuta pentru toti oamenii! Aceasta lucrare inasa intampina din partea lor aceeasi ingrata nerecunostinta. Tu ce raspuns ai dat dragostei Mantuitorului?

Amos 3:1-15

Israel era o familie pe care Dumnezeu Si-o alesese dintre toate familiile de pe pamant. De aceea..., spune Domnul, adaugand inca o zala la acest lant, pentru a arata ca din aceasta alegere decurg cele mai stricte obligatii. O spunem inca o data: cu cat mai stransa relatia, cu atat mai mare

responsabilitatea (cititi Matei 11.20-24). O aceeași greșeală va fi resimțită în mod diferit, după cum ea a fost comisă de către un străin, de către un rob sau de către un fiu. Dumnezeu este gata să-și cerceteze poporul prin judecata. Cu toate acestea, nimic nu se va face fără avertisment. Pentru o turmă, răgetul unui leu este cel mai eficient semnal de alarmă. Amos, pastorul din Tecoa, știa bine aceasta, de aceea căuta să smulgă poporul din inconstiență. „Faceți să se aude ... Ascultați...“, striga el (v. 9, 13). Dumnezeu însă va mai folosi încă o voce pentru a-l scutura pe Israel din somnolență și din impietare. Întreaga profetie a lui Amos este încărcată de aluzii cu privire la un cutremur de pământ ce urma să aibă loc doi ani mai târziu (cap. 1.1b; 2.13-16; 3.14,15; 6.1; 9.1,11 etc.). Noi, cei care prin har facem parte din familia cerească a lui Dumnezeu, să ne plecăm urechea la toate felurile în care Tatăl nostru găsește cu cale să ne avertizeze.

Amos 4:1-13

Altădată, când Domnul trimitea urgii asupra Egiptului, îl puneă la adăpost pe Israel (Exod 8.22; 9.6,7,26; 10.23; 12.12,13). Acum asistăm la o „răsturnare“ și în sens moral (v. 11): iată-L pe Dumnezeu constrâns să-și iubească propriul popor „asemeni Egiptului“ (v. 10)! Foamete, seceta, daunatori, epidemii, cutremur de pământ: cinci calamități se abat una după alta, cu rostul de a vorbi conștiinței acestei națiuni rebele. Vai, tristul refren se întâlnește de cinci ori: „totuși nu v-ați întors la Mine, zice Domnul“ (v. 6, 8, 9, 10, 11)! Să nu aruncăm însă cu piatra! Nu arată Domnul aceeași răbdare și față de noi? Dacă folosește adesea mijloace apăsătoare, o face întotdeauna crutându-ne ca pe „un taciune smuls din foc“ (comp. cu Zaharia 3.2). Ne-am întors noi la El? Mai devreme sau mai târziu va trebui să-L întâlnim pe Dumnezeu. Dacă nu acum, în har, venind la Domnul cu o inimă pocăită, atunci El îl va vizita pe păcătos în judecată (Luca 12.58,59). „Pregătește-te să-L întâlnești pe Dumnezeul tău“ (v. 12). Care este pentru orice om astăzi singurul mod de a se putea pregăti pentru această solemnă întâlnire? Să-și marturisească păcatele și să accepte iertarea pe care Isus o acordă gratuit. A făcut fiecare dintre noi aceasta?

Amos 5:1-13

„Veniți la Betel și lucrați faradelege!“ – invita ironic capitolul 4.4 – „La Ghilgal, înmulțiți faradelegea!...“. Acum însă Dumnezeu îndeamnă cu stăruință: „Nu cautați Betelul și nu mergeți la Ghilgal...“; „cautați-Mă și veți trăi..., cautați pe Domnul și veți trăi“ (v. 4-6). Pentru a trăi, omul n-are ce face cu o religie; îi trebuie un Mântuitor. Isus este Calea, Adevărul și Viața! Nimeni nu vine la Tatăl decât prin El (Ioan 14.6). Să recunoaștem măreția Celui care a creat și care susține lumile (Evrei 1.2,3): Pleiadele, Orionul, aceste constelații, când le descoperim în clar de noapte, copleșesc inteligența noastră; zadarnic ne străduim să estimăm fantastică distanța până la ele. Fiul lui Dumnezeu însă a înfăptuit o lucrare nespus mai minunată. Umbra amenințătoare a morții veșnice, care ne învalua deja, a transformat-o în dimineată, înghițind-o în victoria învierii Lui (v. 8). Negresit, întunericul domnește încă în lume; asuprirea și nedreptatea sunt lucruri obișnuite. Crestinul însă nu este copleșit; chiar și „într-un timp rău“, el știe unde să-L găsească pe Mântuitorul său. „Cautati-L“ (v. 8)! Acesta trebuie să fie cuvântul nostru de ordine de fiecare dată când ne deschidem Biblia (Psalmul 27.8).

Amos 5:14-27

Binele se identifica cu Dumnezeu (Psalmul 4.6): „Cautati binele, ... ca sa traiti“ (v. 14) are drept corespondent: „Cautati pe Domnul si veti trai“ (v. 6). Pentru a cauta binele insa trebuie sa-l iubim, tot asa cum de rau fugim in masura in care ne este groaza de el (v. 15; Romani 12.9). Dar, am putea spune, nu intotdeauna este usor sa distingii binele de rau. Fara indoiala, nici morala omeneasca nu ne va ajuta catusi de putin la aceasta, ea neputand face nimic altceva decat sa compare pe om cu om. Singurul ghid sigur este Cuvantul Dumnezeului nostru. Asemeni acestei multimi crestine care repeta: „Vina imparatia Ta“, apeland astfel ziua propriei judecati, unii ar dori ziua Domnului, ... fara sa tina cont ca ea semnifica nenorocirea lor. Si isi inmultesc formele religioase – sarbatori, jertfe, adunari solemne – inchipuindu-si ca pot sa-l ascunda lui Dumnezeu adevarata stare! „Departeza de la Mine zgomotul cantarilor tale“ (v. 23), raspunde Domnul cu asprime... Si cate cantari si rugaciuni nu sunt pentru Dumnezeu altceva decat un zgomot fara sens! Ceea ce asteapta El, sa nu uitam, este adevarul in inima (Psalmul 51.6). Stefan le va cita mai-marilor iudeilor versetele 25-27, pentru a-i face constienti de cat de vechi si totodata de grav este pacatul lor (Fapte 7.42,43).

Amos 6:1-14

Inca din capitolele anterioare, Domnul pusese degetul pe impietirea inimii poporului Sau ratacit, pe ingamfare, pe egoism si pe pasiunea dupa satisfactii (cap. 2.6; 4.1; 5.11; comp. cu 1 Corinteni 10.24; 1 Ioan 3.17). Acum vedem cum inteligenta lor se exerseaza in vederea propriilor placeri (v. 5). Ce stare de lucruri care vorbeste si constiintelor noastre! Nu este necinstit sa intrebuintam in folosul nostru ceea ce Domnul ne-a incredintat pentru slujirea Sa? Si aceasta fara a mai pune la socoteala ca drumul poftelor ne conduce, din punct de vedere spiritual, la aservire fata de Vrajmas (comp. cu v. 7)! Putem observa, de asemenea, ce anume se mai alatura pe drumul prosperitatii materiale si al gusturilor rafinate: „voi nu va intristati de spartura lui Iosif“ (v. 6). Contemporanii lui Amos nu mai sufereau din cauza divizarii lui Israel in doua regate. Si astazi, aceeasi cauza, anume urmarirea asidua a satisfactiilor, a comoditatii si a propriilor interese, produce acelasi efect: o indiferenta vinovata fata de starea de ruina a Bisericii si fata de diviziunile crestinilor intre ei. Versetul 8 afirma dezgustul lui Dumnezeu pentru mandrie, radacina oricarui pacat. Domnul sa ne invete sa o judecam in noi, atat in manifestarile ei evidente, cat si in cele mai subtile! Sa ne amintim ca El „Se impotriveste celor mandri, dar da har celor smeriti“ (Iacov 4.6).

Amos 7:1-17

In capitolul 3.7, Domnul promisese ca nu va face nimic inainte sa-Si descopere taina robilor Sai, profetilor. Il informeaza deci pe Amos de intentiile Sale, iar la aceasta marca a increderii, profetul raspunde, precum Avraam altadata, printr-o mijlocire staruitoare (Geneza 18.17-23). Vorbeste cu libertatea celui care-L cunoaste indeaproape pe Dumnezeu sau: Pedeapsa Ta nu este prea grea? Nu uita ca Iacov este mic (Insusi Dumnezeu il numeste un viermisor in Isaia 41.14). Exact pe dos fata de laudariosia sarmanului popor, care pretindea: „Nu ne-am luat noi putere prin taria noastra?“ (cap. 6.13). Dupa ce pledase pentru poporul lui intr-un fel atat de miscator, Amos este tratat drept conspirator de catre unul dintre sefii religioși. Cat de mult se aseamana el cu Isus, Cel pe care preotii

Il acuzau inaintea lui Pilat: „Pe Acesta L-am gasit pervertind natiunea noastra...” (Luca 23.2)! Departe de a se mania sau de a revendica onoarea datorata unui profet, Amos isi recunoaste cu placere originea umila. Autoritatea sa ii era conferita nu prin nastere, nici prin educatie, ci exclusiv printr-o chemare divina (comp. cu Galateni 1.1). Apoi il anunta pe preotul necredincios la ce sa se astepte din partea Domnului.

Amos 8:1-14

Prin viziunea cosului cu fructe (v. 1), Amos trebuie sa inteleaga faptul ca Israel este copt pentru judecata. Spre deosebire de noaptea Pastelui, nimicitorul nu va mai trece nicidecum pe deasupra poporului, crutandu-l (v. 2), ci va fi „ca jalea pentru singurul fiu” (v. 10). „Zgomotul” zadarnic al cantarilor (cap. 5.23) se va schimba in urlete, iar cantecele, in bocete (v. 3, 10). „Tacere!” concluzioneaza versetul 3, ca pentru a pune capat acestui vacarm inutil. Orice gura este de acum inchisa inaintea Domnului. Sfarsitul capitolului ne vorbeste insa despre o alta tacere, cea a lui Dumnezeu, care este cea mai grava pedeapsa! Putine pasaje sunt atat de cutremuratoare ca versetele 11 si 12. Cuvantului divin, mult timp dispretuit, oamenii ii vor intelege valoarea abia dupa ce nu-l vor mai auzi. Atunci „vor rataci de la o mare la alta, ... vor cutreiera incoace si incolo”, intr-o disperare de nedescris. Si nu-l vor gasi! (comp. cu 1 Samuel 28.6,15). Dragi prieteni, sa evaluam privilegiul pe care-l avem: Cuvantul lui Dumnezeu este astazi inca la indemana noastra, „aproape de tine – spune apostolul – in gura si in inima ta” (Romani 10.8). In nicio alta vreme nu a fost Biblia atat de larg raspandita. Lipsesc insa mai degraba foamea si setea sufletului pentru a-si insusi promisiunile si invataturile ei. Fie ca Dumnezeu sa le trezeasca in fiecare dintre noi!

Amos 9:1-15

„Dumnezeu nu Se lasa batjocorit; pentru ca ce seamana omul, aceea va si secera” (Galateni 6.7). Capitolele anterioare ne-au aratat ce semanase Israel, astfel ca sinistra recolta nici n-ar trebui sa ne surprinda. Cea din urma viziune a lui Amos este de departe cea mai teribila. Il zaresteste pe Domnul in picioare pe altar, ordonand masacrul final. Nimeni nu va scapa. Goana nebuna a celor vinovati ne aminteste de Psalmul 139 (comp. v. 2 cu Psalmul 139.8). Acest psalm insa ne istoriseste esentialmente experienta unui credincios fugarit de lumina, in timp ce aici, dimpotriva, este vorba de pacatosi urmariti pentru a fi judecati. Totusi, aceasta incheiere nu este si concluzia cartii. Incepand cu versetul 8 intra in scena harul. In urma vanturarii poporului prin ciur, toata pleava a fost inlaturata, dar nu s-a pierdut niciun graunte (v. 9). La momentul hotarat, Dumnezeu va arata ca Si-a pastrat alesii. Versetele de la 11 la 15 descriu restabilirea si binecuvantarea finala. Atunci toate lucrurile li vor fi supuse lui Hristos. Rascumparati ai Domnului, noi nu Il vom intalni ca pe Judecatorul aflat in picioare pe altar, potrivit viziunii lui Amos! Il vom vedea incununat cu glorie si cu onoare, asezat, la dreapta lui Dumnezeu (Evrei 2.8,9). Si, prin credinta, noi deja Il contemplam in felul acesta.

clickbible.org